

РЕШЕНИЕ

№ 2468

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Боряна Петкова

ЧЛЕНОВЕ: Полина Величкова

Адриан Янев

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11435** по описа за **2020** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 208 и сл. АПК.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение от 18.09.2020 г., постановено по НАХД № 2333 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 22-006475 от 31.05.2020 г., издадено от директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ – [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 КТ е наложена на касатора имуществена санкция в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 61, ал. 1 КТ.

Според касатора решението е постановено в нарушение на материалния закон. Счита, че е допуснато съществено нарушение процесуалните правила, тъй като не е разпитан А. Ц.. Последният подписал протокол без да осъзнава неговото съдържание. Акцентира, че с А. Ц. е сключен граждански договор, което изключвало трудовоправните отношения.

Ответникът по касационната жалба изразява становище за неоснователност на жалбата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд - София-град, III – ти касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е наказателно постановление № 22-006475 от 31.05.2020 г., издадено от директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ – [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 КТ е наложена на [фирма] имуществена санкция в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 61, ал. 1 КТ, изразяващо се в това, че на 06.11.2019 г. дружеството касатор в качеството си на работодател е приел А. М. Ц. да извършва трудова дейност без да е сключил трудов договор в писмена форма.

Районният съд е приел, че на 06.11.2019 г. е извършена проверка на търговски обект – паркинг, с адрес [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. На паркинга заварили А. Ц., който събирал пари за паркиращите на паркинга автомобили и попълнил декларация, в която посочил, че от 01.09.2019 г. работи по граждански договор с работно време от 08:00 ч. до 16:00 ч., със срок до 30.11.2019 г., с уговорено възнаграждение от 600 лева, почивен ден неделя, един час почивка в работния ден. В решението са кредитирани показанията на свидетеля К., който е присъствал на проверката и подробно са съпоставени показанията му с писмените доказателства по делото.

Въззивният съд е обсъдил представения граждански договор от 01.09.2019 г., като приел, че се касае за трудови отношения между А. Ц. и [фирма], за което липсвало трудово договор в писмена форма.

За да постанови обжалваното решение, СРС е приел, че процесният АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, в давностните срокове по чл. 34 ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Въззивният съд е стигнал до извод, че е нарушена разпоредбата на чл. 61, ал. 1 КТ, както и че са спазени изискванията на чл. 57 ал. 1 ЗАНН, доколкото в обжалваното наказателно постановление ясно са описани всички факти и обстоятелства относно извършеното нарушение. В тази връзка е приел, че правилно на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

Горното дава основание да се приеме, че въззивният съд пълно и всестранно е изследвал фактичката обстановка и въз основа на събраните доказателства е извел правилни правни изводи. В тази връзка обжалваното решение е съобразено с материалния закон, като при постановяването му не е допуснато нарушение на процесуалните правила.

Неоснователни са оплакванията на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неизясняването на делото от фактическа страна и погрешно приложение на материалния закон. Действително районният съд не е положил нужните усилия да се разпита А. Ц., но горните обстоятелства категорично се установяват от декларацията, гражданския договор и показанията на свидетеля К..

Съгласно чл. 1, ал. 2 КТ и чл. 61 ал. 1 КТ, отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, а съгласно чл. 62, ал. 1 КТ, трудовият договор се сключва в писмена форма. Съдържанието на трудовото правоотношение е посочено неизчерпателно в разпоредбата на чл. 66, ал. 1 КТ - място на работа, наименование на длъжността, срок на трудовия договор, основно и допълнително възнаграждение, продължителност на работния ден или седмица. Тези

основни характеристики на трудовия договор се установяват от собственоръчно попълнената от А. Ц. декларация при проверката.

В настоящия случай безспорно е установено, че към датата на извършената проверка – 06.11.2019 г., А. Ц. не е имал сключен трудов договор с [фирма], в качеството му на работодател. Това обстоятелството не се спори по делото. Вместо трудов договор обаче, между посоченото юридическо лице и работника е бил налице граждански такъв. Поради тази причина спорен е въпросът, дали представения сключен между страните граждански договор, действително е такъв или трудът, който престоира А. Ц. за дружеството, разкрива белезите на труд, който следва да се осъществи по трудово правоотношение.

Решаващо значение за определяне характера на договора като трудов или граждански има естеството на осъществяваната дейност. И при трудовия договор и при договора за изработка, едната страна се задължава да положи труд срещу възнаграждение. При трудовия договор се дължи работна сила - жив труд в рамките на определено работно време за изпълнение на определена трайно осъществявана работа. При трудовия договор работникът се намира в зависимост и подчиненост на работодателя - на установен трудов ред и трудова дисциплина. По гражданския договор се дължи постигане на определен трудов резултат, при който изпълнителят се задължава да извърши работата на свой риск и по собствена преценка за времето на извършване на работата.

К. състав споделя изводите на районния съд, че правоотношението между касатора и А. Ц. има белезите на трудово правоотношение. Установено е, че Ц. е предоставял работна сила като е събирал пари за предоставяната от касатора услуга за паркиране на автомобили. А. Ц. лично и писмено е декларирал, че работното му време е от 08:00 ч. до 16:00 ч. с почивка от един час през работния ден и почивен ден – неделя. Това води до извод за наличието на предоставяне на работна сила при наличието на работодателска власт, т. е. работи се под контрола, указанията, нарежданията и реда, създадени от дружеството – касатор. Подобно правоотношение е аналогично на трудовото, тъй като има същите характеристики (предмет, вътрешни отношения и др.). В тази връзка не е налице сключен граждански договор, тъй като работникът не е организиран сам работата си, а бил подчинен под нарежданията на касатора, за което говори изрично регламентиранията почивки и работно време.

По силата на чл. 414, ал. 3 КТ работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1 КТ, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер 1500 до 15 000 лева. В тази връзка се споделят изводите на въззивния съд, че правилно е наложена на касатора имуществена санкция в размер на 1500 лева.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и направеното искане от страна на пълномощника на ответника по касационната жалба, както и на основание чл. чл. 63, ал. 5 ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, III – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 18.09.2020 г., постановено по НАХД № 2333 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 116 – ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ сумата в размер на 80 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: